מ"ו, ב) [לקמן קכה.], ג) [לעיל מו: לקמן קכה.],

ו) במ"ח: להשחילה

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה מובהק וכו'

לפילו באיסור: (ב) תום' ד"ה אלא וכוי אפיי לא מת לאלתר אלא לאחר זמן

לעזי רש"י

.[רידוישיי"ר] לפצוע, לשפשף (את גב

החמור באוכף שאינו הולם

מוסף רש"י

אפילו מגוייד. חחוך לאיבריו ואפילו הכי אינו

מטמל (נזיר מג.). דמרזו

מכה. מכנידין הכאנ

(לקמו ומפט (לקוון קבא.) מכנידין את חולי המכה (לעיל מו:). שחט בו שנים כו' מעידין. עליו

שמת להשיא את אשתו

שמת ניסקים מת משתו (גיפין ע:). חי הוא. וגיטו מחיים אבל סופו למות,

אותו).

ד) [גיטין ע:], ה)

נר מצוה מו א מיי פ״א מהלי

מומאה מה הלי מו סמג לאוין רלא טוש"ע י"ד סימן שע: יז ב מיי פי"ג מהלי גירושין הלי יח סמג עשין נטוש"ע לה"ע סימן

יז סעיף לא: יה ג מיי שם הלי יז טוש"ע שם סעיף ל: ים עם פטיף ליג רבו ד מיי שם פ"ב הל' יג סמג עשין מח טוש"ע שם סימן קכא סעיף ח: ב ה ו מיי׳ פ״ה מהלכו׳ רולח הל' ב:

חוחפות ישוית

שמויי הוא דלא מטמא הא מחייא לא חיי. וא"ת מנא ליה למידק הכי הא גוסס קתני דלא שייך למידק הכי דהא ודאי אין מעידין על הגוסס וי"ל דלא דמי לגוסס כי נמי חיי אלטריך לאשמעינן דלא מטמא והגם מחהר מליגע בו דכהן תוחכר תניגע בו כדנפקא לן חקרא בפרק ג' מינין [דף מג ע"א] להחלו משנעשה חלל אבל מגוייד משנעשה חלל אבל מגוייד מינית חייל לא אלטריך לאשמעינן דלא מטמא:

איכה למימר בכלים שחין דרכן להשחילם כמו שפירש ריב״ן דלה חיישינן לשאלה. בליך דחיישינן לשאלה. ואם תאמר מנה פירות בכלי דבפ׳ אלו מליאות (ב״מ דף כד:) משמע דהוי סימן ויחזיר

ואמאי לא חיישינן לשאלה ויש לומר דלא חיישינו לשאלה אלא בדבר איסור אבל בממון לא חיישינן לשאלה וא"ת א"כ מאי פריך הכא והתם חמור בסימני אוכף היכי מהדרינן ניחוש לשחלה והח בממון לח חיישינן לשאלה וי"ל דפשיטא ליה ודאי אפי" אי חיישינן לשאלה מן התורה אבל מדרבנן לא חיישינן לשאלה להחזיר אבדה אבל קשה היכי מפקינן מקרא דמהדרי חמור בסימני אוכף ניחוש לשאלה מן התורה מיהו למסקנא אתי שפיר דלא חיישינן לשאלה אפיי באיסור: איבעית אימא כדיו בחיורי כו'. ולעולם לא חיישינן לשאלה וא"ת בפרק כל הגט (גיטין מ. ושם) תנן מלאו בחפיסה או בדלוסקמא אם מכירו כשר פי׳ אם מכיר הגט ולמה לי שיכיר הגט אפילו אינו מכירו נמי כיון דמכיר חפיסה ודלוסקמא די בכך דהא לא חיישינן לשאלה ויש לומר דה"פ אם מכירו לחפיסה ודלוסהמא שהם שלו כשר ואע"ג דנקט לשון יחיד אין לחוש ואע"ג דחפיסה הוי לשון נקבה דמפרש התם דחפיסה היא חמת קטנה מ"מ נקט לשון זכר משום דלוסקמא דהוי לשון זכר כדתני בתוספתא עשרה דלוסקמות מלאים שטרות מסרתי לך וללישנא קמא דחיישינן לשחלה מיירי התם שידוע שכן איבדו בחפיסה ולהכי לא חיישינן לשאלה ושם אאריך בע"ה:

למימרא דמגוייד חיי ורמינהו בו' ממויי הוא דלא מממי

הא מחייא לא חיי. תימה דהא קתני בה גוסם אע"ג דחיי דרוב גוססים למיתה ומיעוטן חיין ותנן נמי אין מעידיו על הגוסם ויש לומר בגוסם שהוא מגוייד כיון שהוא גוסס על ידי אדם לא חיי ומ"מ מוכיח שפיר דמגוייד לא חיי מדלא קתני ואפילו גוסס מגוייד ועוד אמר ר"י לפרש דודאי פשיטא דמגוייד דמתני' מת לבסוף כיון שמגוייד במקום שעושים אותו טריפה כמו נחתך מן הארכובה ולמעלה כדמשמע בסמוך אבל אינו

סימן מובהק קא מיפלגי מר סבר סימן מובהק ומר סבר לאו סימן מובהק ולהך לישנא דאמר רבא סימנין דאורייתא הא קתני אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו גופו דארוך וגוץ כליו דחיישינן לשאלה ואי חיישינן לשאלה חמור בסימני אוכף היכי מהדרינן לא שיילי אינשי אוכפא דמסקיב ליה לחמרא מצאו קשור בכים ובארנקי ובטבעת היכי מהדרינן מבעת חייש לזיופי כים וארנקי מנחשי אינשי ולא מושלי ואיבעית אימא כליו בחיורי וסומקי: ואפילו ראוהו מגוייד וכו': למימרא דמגוייד חיי ורמינהי אאדם אינו מטמא עד שתצא נפשו אפילו מגוייד ואפי' גוסם ממויי לא מממא הא מיחייא לא חיי אמר אביי לא קשיא הא ר"ש בן אלעזר הא רבנן דתניא מעידין על המגוייד ואין מעידין על הצלוב רבי שמעון בן אלעזר אומר אף על המגוייד אין מעידין מפני שיכול לכוות ולחיות ומי מצית לאוקומי כר"ש בן אלעזר והא קתני סיפא ימעשה בעסיא באחד ששילשלוהו לים ולא עלתה ביְדם אָלא רגלו ואמרו חכמים מן הארכובה ולמעלה תנשא מן הארכובה ולמטה לא תנשא שאני יימיא דמרזו מכה והאמר רבה בר בר חגה לדידי חזי לִי ההוא מייעא דשקיל ספסירא וגיידיה לגמליה ולא אפסיקתיה לנערותיה אמר אביי ההיא כחישא הויא רבא אמר בסכין מלובנת ודברי הכל: והחיה אוכלת וכו': אמר רב יהודה אמר שמואל ילא שנו אלא ממקום שאין נפשו יוצאה אבל ממקום שנפשו יוצאה מעידין יוא"ר יהודה אמר שמואל ישחם בו שנים או סוא"ר רוב שנים וברח מעידין איני יוהאמר רב יהודה אמר שמואל ישחם בו שנים או רוב שנים ורמז ואמר כתבו גם לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חי הוא וסופו למות אלא מעתה יהא גולה על ידו אלמה תניא השחם שנים או רוב שנים הרי זה אינו גולה הא איתמר עלה אמר רב הושעיא יחיישינן

בדין דחיישינן דשאדה. וכליו דמנא קשור דלא חיישינן לשאלה מובהק הוא. ואע"ג דסימנין דרבנן אסימן כי האי סמכינן אפילו (מ) אאיסור דאורייתא: דארוך וגון. לאו סימנין נינהו: כליו. בגדיו שמא לאחר השאילן ואותו אחר מת וראוהו אלו וסבורים שזהו בעל הבגדים: חמור בסימני אוכף. דקיימא לן באלו מליאות (ב"מ דף מ.)

דמהדרינן: לא שיילי אינשי. בעל החמור לא היה שואל אוכפו של זה לחברו: דמסקיב ליה. דאשי"ר בלע"ו: מלחו קשור בכים כו'. מחי איכא למימר ליחוש אע"פ שהוא מכיר את הכים יש לחוש שמא השאילו לאחר וקשר בו גט זה והחזירו לזה ושכח בו את הגט: לויופא. שמא יעשה חותם ולורה כנגד טבעתו וילך ויראהו לאשתו ויטול הימנה כל חשר ישחל: מנחשי חינשי. שלח יטול זה מזלו. ואי קשיא הא קתני או שנמנא בין כליו הא אמרן דחיישינן לשחלה לא קשיא כליו דמתניתין היינו בגדיו ודרך להשאיל מלבושים וכליו דגיטין היינו בין כלי תשמישי ביתו בחיבתו שאין דרך להשאילם": ואיבעים אימא כליו. דמתני׳ דקתני בגופו ובכליו דלא סמכינן אסימנייהו: בסומקי וחיורי. דלא אמרינן הוי סימן במלבושיו אי שחורין היו או לבנים היו דאין זה סימן שהרבה יש שחורין ולבנים ואדומים: והא קחני סיפא. דמתני' (לקמן דף קכא.): מן הארכובה ולמטה לא תנשא. דחיי ואי משום טביעה הואיל ומים שאין להם סוף חיישינן שמא יצא מן המים ועלה ברחוק פרסה או יותר ולא ראוהו קתני מן הארכובה ולמעלה תנשא אלמא מגוייד לא חיי: שאני מיא דמרזו מכה. מחזיקות ומגדלות כאב המכה. וחברו מיטרא רזיא לאילני במס' תענית (דף ג:): גיידיה לגמליה. לשון גודו אילנא (דניאל ד): ולא אפסקיה לנערוסיה. ולא הפסיק לגמור את קול נערותו שהיה נוער עד שמת: מלובנת. באש שמתוך המכוה מתרפא: וברת. הנשחט: יכתבו ויתנו. אלמא כחי מחזקינן: ומשני חי הוא. לפיכך גיטו גט וסופו למות הלכך מעידין: אלא מעסה. הואיל וודאי ימות יהא גולה השוחטו אם נפל סכין מידו עליו ושחטו אלמה תניא אין גולה

לכך מעידין עליו לאחר זמן להשיא את אשתו היכא דלא גילשה (שם).

ואפילו מת שמא מחמת דבר אחר מת: על ידו. בשבילו: הרוח בלבלחו. ומחמת הרוח מת הלכך

קירב

דבר ברור שימות קודם שיתירוה לינשא והשתא פריך ליה ממגוייד לגבי גלות פטור ומיהו לענין אשתו מעידין עליו דודאי ימות: וגוסס ואותו גוסס שסופו למוח הוא מת לאלתר והוא הדין נמי דמגוייד מיית לאלתר מדקתני מגוייד בהדי גוסס וא"ת בלאו מילתיה דרשב"א תקשי ליה רישא לסיפא וי"ל דמעיקרא לא קשיא ליה רישא לסיפא דמני לאוקמי רישא דאין מעידין היינו לאלתר וסיפא דתנשא היינו לאחר י"ב חדש אבל אמילתיה דרשב"א לא מני לשנויי: אדא שעתה יהא

שמא הרוח בלבלתו אי נמי שמא איהו

גודה עד ידו. לשמואל דחשיב ליה מת קפריך דכיון דמת הוא יש לו לגלות דס"ד טעמא דחייב לגלות לפי שמת לאלתר אבל לא מת לאלתר לא יתחייב גלות כלל דלישנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שמת לאלתר ולית ליה השתא הא דאמרינן בפרק אלו נערות (כתובות לג: ושם) ונקה המכה בשוגג מאי ונקה ונקה מגלות ואע״פ שחייב מיחה במזיד אפילו לא מח 🌣 זמן מרובה יש חילוק בין מיחה לגלות כי היכי דמפלגי בין דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אבל אין לומר דמשום רוח בלבלתו או קירב מיתחו אין לנו לפוטרו כיון שמת לאלחר דהא אכתי לא ידעינן להני טעמי:

חרישינן שמא הרוח בלבלתו. ודוקה בגלות ולה במיתה כדפרישית לעיל והה דחמר ונקה המכה מגלות הה לה הלך על משענתו אע"פ ששהה הרבה חייב גלות איכא למימר כגון דליכא בלבול דרוח כגון בביתא דשישא ולא פירכס כלל:

לקולא